

צ ב י ג ו ל ד ב ר ג ז " ל

בן גרסוד ואיזדור

נולד: ד' סיון ה'תרע"ב - 20.5.1912
עלה ארצה: כ"ו חשון ה'תרצ"ד - 15.11.1933
נפטר: כ"ב טבת ה'תשנ"ג - 15.1.1993

לפני 80 שנה נולד צבי, בגרמניה בעיר קטנה בשם פלאון (PLAUEN). אמו, דורה, שמוצא משפחתה ממגורשי ספרד, גידלה שלושה בנים ונפטרה כאשר היה צבי בן 7 שנים בלבד.

אביו, ד"ר איזדור נישא בשנית לאחר מספר שנים. האב היה עו"ד מצליח ומכובד, עשה רבות כיו"ר הקהילה היהודית בעירו, בנה בתי-כנסת ומתעדון נוער. אך לא רק לקהילתו דאג, אלא עיצב גם את דמותן של כל הקהילות הרפורמיות במחוז. הוא כיהן כציר מפלגתו בעיריה, וכעו"ד נלחם קשות באנטישמיות שצצה כבר בשנות העשרים ועוד לפני עליית היטלר לשלטון. כידוע, לא התחשבו הנאצים, ביהודים הרפורמים הגאים שקראו לעצמם "גרמנים בני דת משה" ד"ר איזדור נאלץ לברוח לצרפת. אך גם שם הדביקו אותו לבסוף ועקבותיו נעלמו...

צבי רצה ללמוד חשמלאות ולשם כך הפסיק בגיל 16 את לימודיו בביה"ס התיכון. אחר כך רצה להמשיך ללמוד גם הנדסת חשמל, אך נאלץ להפסיק ויצא לצרפת. רק חודש שהה בצרפת ולמרות שמימיו לא קיבל חינוך ציוני או חלוצי, הבין שהפתרון יהיה רק בציון. כך יצא עם דודו לטיול לארץ-ישראל, ונשאר בארץ לאחר שדודו "איבד" אותו, כביכול, בארץ.

את דרכו בארץ החל בבניין, והבתים הראשונים של כפר-אתא (היום קרית-אתא) הם גם מעשה ידיו. צבי מעולם לא שמע על קיבוץ, אך החליט לנסות את החיים שם, כי לפי דברי בת-דודתו, החיים שם הם כמו "מחנה-קיץ".

קשה לומר שהחיים ב"גשר הישנה" דמו ל"מחנה קיץ" או קייטנה. צבי, כמו חברים רבים וביחוד מבני העליה הגרמנית, סבלו מן האקלים הקשה והעבודה הקשה שלא היו רגילים בהם. בתחילה עבד כמסגר ב"נהריים" ורק כשעברו לדלהמיה-אשדות-יעקב החל לעבוד במקצועו - כחשמלאי.

כאן פגש את פרידה לבית גליקמן, תבל"א, ויחד בנו את ביתם, קן חמים לשלושה בנים. צבי שהיה איש הקיטור הראשון של "אשד", בית-החרושת הראשון שלנו, נשאר באשדות בימי מלחמת השחרור והפינוי, עם הלוחמים, כאיש השירותים החיוניים, האחראי על הקיטור, המים והחשמל. אחרי הפילוג נותר היחיד בצד של האיחוד, מצוות אנשי הקיטור והתמיד בעבודתו זו כארבעים שנה.

צבי גולדברג ז"ל

מסירותו לעבודה היתה ללא גבול. פעמים רבות היתה פרידה או אחד הבנים, ניגשים למקום עבודתו בדוד הקיטור ל"הזכיר לו שהמשפחה מחכה לו.. לראות מה קרה? לבדוק שמא, חס וחלילה... וכבר קרה שנכווה ונפצע.

בנוסף לעבודתו בקיטור ובמכונת-הקרח בבית-הקירור הישן, היה שנים רבות המקרין הקבוע של הסרט, בכל שבת.

כאשר נח סוף-סוף מעבודתו, אהב להקשיב למוסיקה טובה או לקרוא. את האהבה למוסיקה הקלאסית קיבל מסבו שהיה חזן. צבי אהב מאד כשחברים וילדים רבים-ביקשו ממנו להקליט עבורם מוסיקה מתוך תקליטים אל קלטות,

תמיד עשה זאת במאור פנים ורצון לעזור.

למרות כל מיני מיחותים וצרות בשנים האחרונות, לא נהג להתלונן ושמר על אופטימיות וחיך צמוד. היה שמח ואמר שיש לו נחת משלושת בניו החיים בקיבוץ, מן הכלות הטובות, מארבע הנכדות וחמשת הנכדים. רב היה אושרו כאשר נולדה ארבל - הנינה.

במה נוכל לנחם את פרידה אשתך, אשר במשך יותר מיובל שנים עברה ביחד איתך את הדרך הארוכה, של מלחמות וקשיים, אך גם של שמחות עם נישואי הבנים ולידת הנכדים והנינה? אתה שהתלוצצת וקראת לעצמך במבטאך הייקי: "הנהג של מייס דייזי", מה נאמר לה עכשיו??... אולי רק, שבעצם כך רצה צבי ז"ל לעזוב את עולמו... כמו תמיד בשקט ובצנעה, בלי להכביד ומבלי ליפול למעמסה על שכמו של מישהוא מבני משפחתו שכה אהב.

נוחה בשלום, שם בסתר כנפיו,

צבי, חברנו האהוב.

עמליה דיין

יום הקבורה: כ"ד טבת תשנ"ג